

Of, vine toamna ruginie

Samoila

Mă uit la mine
Și-am spartă gheata
Tocmai acum când se aude
Că vine toamna, deocheata!
Cu toate astea,
Într-o margine de drum,
Pe ghizdurile unui puț,
O fată cu sâni goi,
Dar nu nevasta,
Visa cai verzi
Pe pereți înnegriți de fum.
Covoare de lăcuste
Tăcute,
Ca iscoade pe timp de război,
I se-așterneau la picioare
Ca atribute.
Din când în când,
Fata aruncă o privire
Zglobie
Bobocilor de rață,
Prea mici pentru anotimpul
Ce va să vie.
Genunchii ei, rotunzi,
Zâmbeau,
Între două pale de vânt,
Ochilor mei mari
Și flămânzi.
Of, vine toamna ruginie,
Ce păcat!
Îi pare rău și ei,
Îmi pare rău și mie,
Cu-adevărat.